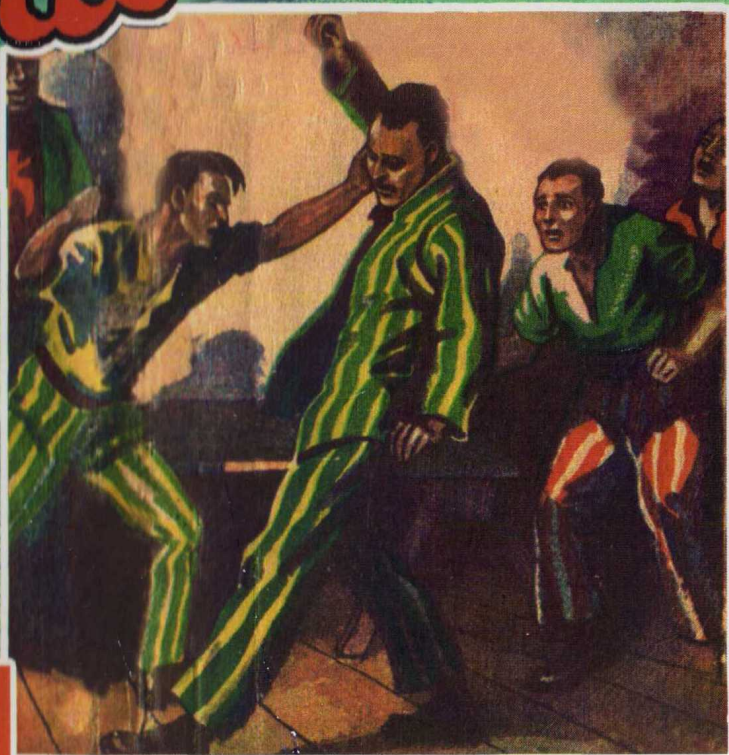

Aventurile submarinului DOX

SERIE
NOUA

47

Pe Insula Dracului

AVENTURILE ECHIPAJULUI «DOX»

Cea mai instructivă și distractivă publicație pentru tineret și adulți.

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.	24. Idolul indian.
2. Răzbunarea lui Satan.	25. Aventura Sanjel.
3. Lupta prințului Ando.	26. Câinele credincios.
4. Sticla plutoare.	27. Corăbieru' de sclavi.
5. În ghiarele primejdiei.	28. Căpetenia Nogi.
6. Pe urmele corăbiei negre.	29. Monștri mării.
7. Printre vânătorii de capete.	30. „Hoțul de mărgăritare”.
8. Capitanul Henry.	31. Balena miraculoasă.
9. Insula cu stafi.	32. Tainele mării.
10. Epava misterioasă.	33. Lumi dispărute.
11. Profesorul Harner.	34. Femeia-pirat.
12. Castelul din Mare.	35. Zeul mării.
13. Taina Chinezului.	36. Lordul Clive.
14. Jonca enigmatică.	37. Pădurea în flăcări.
15. Monstrul sfânt.	38. Fantoma din pădure.
16. Satul groazei.	39. Surorile dușmane.
17. Demonul fluviului.	40. Urișul Pongo.
18. Descoperirea doctorului Jellot.	41. Aurul blestemat.
19. Pirații crucii.	42. În luptă cu Chinezii.
20. Corab a-fantomă.	43. Insula vrăjită.
21. Cătrețul valurilor.	44. Mlaștina morții.
22. Jonny din Sumatra.	45. Lupte sângeroase.
23. Rechinul uriaș.	46. Eroul Bulu.
	47. Pe Insula Dracului.

5 LEI EXEMPLARUL

AVENTURILE ECHIPAJULUI «DOX»

apar în fiecare JOI, cu o copertă splendidă în patru culori, în broșuri de 68 pagini. În condițiuni tehnice ireproșabile

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 47

PE INSULA DRACULUI

Traducerea de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

TAIFUNUL.

DOCTORUL BERTRA STĂTEA CUFUNDAT ÎN GÂNDURI, cu tâmpilele sprijinite în palme, căutând să redeștepte amintirile învăluite în ceața trecutului. George, în fata lui, cu ochii măriți de încordare, aștepta urmarea povestirii neasemuitelor aventuri petrecute cu ani în urmă. (Vezi volumul No. 45: Lupte crâncene).

— Da... da... revăd totul de parc-ar fi fost ieri, murmură doctorul, ca în vis. Fuga noastră prin pădure, marea ivindu-se în fața noastră, micul vas acostat în golf, refugiarea noastră pe acesta, descoperirea prizonierului din cabină, apoi...

— Taifunul, completă repede George.

— Da, taifunul, dragul meu. Despre el îți voi povesti astăzi și despre aventurile în cari ne-am pomenit din pricina lui.

«— ... Ceea ce vine acum nu e o furtună puternică. ci un taifun. Într-o jumătate de ceas e aici. Apoi... Domnul să se îndure de noi.

Cuvintele acestea le rostise Larrin, proprietarul și căpitanul goeletei pe care o găsisem părăsită la țărmul mării și pe care am pus stăpânire fără mulți vorbă, când ne-am văzut urmăriți de batașii dușmani.

După cum îți amintești, dragă George, pe Larrin l-am găsit legat și cu căluș în gură, într-o cabină mică și ascunsă a vasului și el ne povestise că marinarii săi se răsuflaseră și l-au condamnat la moarte prin foame.

Taifun! Cuvântul acesta sună înfiorător pentru orice marinar. Cel mai mare transatlantic caută să nu vină în drumul acestei groaznice dezlănțuiri a elementelor, care este taifunul.

— Și când te gândești că noi ne aflăm pe o goeletă mică de coastă, ce-i drept cu motor puternic și construcție solidă, dar care în fata unui taifun nu era decât o coajă de nucă în voia valurilor.

Mai bine mi-ar fi plăcut să rămân pe punte, ca să lupt la cârmă laolaltă cu ceilalți împotriva forțelor naturii, dar tot atât de important era și postul de la mașină, deși mă cutremuram la gândul să fiu târât de viu în adâncime din mormântul acela.

Coborâi deci în cabina mașinii, dădui drumul gazelor și minunatul motor Diesel împinse goeleta cu viteză spre sud-est. Curiozitatea mă îndemna să mă întorc pe punte, căci pe moment nu era nevoie de prezența mea la mașină, abia când ne va fi înhățat taifunul în brațele sale și ar fi început să se joace cu elicea vasului nostru, trebuia toată atențiunea la motor.

Vârâi capul prin deschizătura din punte și privii înapoi. Doamne, cum se schimbaseră totul numai în câteva minute!

Culoarea galbenă ca de pucioasă se schimbase într-un negru-albăstrui care te băga în sperieți și numai într-un singur loc din peretele acesta întunecat lucea o gaură luminoasă, rotundă, din marginile căreia țâșneau adesea fulgere în zigzag. Marea părea o întindere nesfârșită de plumb topit și numai fulgerele acestea se oglindeau pe întinsul ei nemișcat.

Peretele negru se lărgea cu o repeziciune amețitoare. În jurul nostru se făcu întuneric apoi se porni o ploaie ca și când s-ar fi rupt zăgazurile cerului, fulgerele țâșneau ca niște bice de foc și tunetele mugeau de parc-ar fi stat să se prăbușească lumea. Apoi veni furtuna. Șuierături sinistre și huiete ca de cascadă acopereau bubuitul tunetului, iar după câteva clipe, micul nostru vas fu înhățat pentru prima oară de elementele dezlănțuite.

Nici nu mai știu cum zburai pe scărița ce ducea jos la mașină și în urma mea se închise cu zgomot capacul. Biata goeletă fu zvârlită cu atâta putere de parcă s-ar fi izbit de o mină. Dumnezeu știe cum am dibuit drumul în sala mașinii, căci în fiecare clipă eram amenințat să fiu zvârlit ca o minge.

Prin porta-voce se auzeau sunete asurzitoare - urletul furtunii de afară. Și un glas puternic răcni:

— Atențiune!... Dă-i mereu gaz!

Ușor de zis, dar greu era pentru mine să ajung în apropierea mașinii și să-mi găsesc acolo un sprijin, ca să nu fiu zvârlit în roata ce se învârtea amețitor. După multe eforturi, izbutii și pusei mâna pe manivela de gaze. Orice s-ar fi întâmplat, eram hotărât să rămân la postul meu până în ultima clipă.

Partea primejdioasă pentru noi era că ne aflam în strâmtoarea Malaca, atât de îngustă. Ce lesne s-ar fi putut întâmpla să fim zvârliți de una din coastele colțuroase sau și ne ciocnim cu un alt vas. Și mai în jos, spre Singapore, la șase sute kilometri depărtare, trebuia să trecem prin arhipelagurile Riouw și Lingga, cu numeroasele lor insule presărate din loc în loc. Furtuna ne mâna tocmai spre aceste grupe de insule și datorită vitezei enorme cu care eram târați pe valuri, am fi putut ajunge acolo înainte ca furtuna să se fi potolit.

Vasul dănțuia, gemea, zvârlea ca un cal năvălaș. În fiecare clipă se părea că se va desprinde din încheieturi și un singur gând îmi mai frământa mintea: cât va mai dura până să găsim odihna de veci?

Încetul cu încetul însă devenii nesimțitor față de toate primejdiile; dădeam înapoi manivela de gaz când elicea se roteea în aer, apoi o aduceam la loc când revenea în apă. Ceasuri de-a

rândul rămăsei astfel, fără să-mi mai pese de nimic, ca un automat, ținând privirea ațintită asupra motorului.

Deodată se deschise brusc ușa spre sala mașinii. O făptură înaltă își croi drum cu greu spre mine. Era Pongo, care se ținea cu o mână de tancul cu țiței și cu cealaltă întindea spre mine o cutie cu conserve.

— Masser mănâncă! răcni el.

Bunul uriaș izbutise – Dumnezeu știe cum! – să încălzească niște conserve pe sobița electrică și după cum aflai mai târziu, îl schimbasese pe căpitan și Marian la cârmă, pentru ca aceștia doi să poată mânca și ei. Dădui pe gât la repezeală supa întăritoare, apoi privii la ceas. Se scurseseră opt ore de când stăteam la postul meu. Ce se întâmplase pe punte în vremea asta și cum o dusesese căpitanul și Marian?

Un gând îmi străfulgeră prin creier și mă înspăimântă. Cu viteza ametoitoare pe care o avea goeleta, trebuia să fi ajuns acum în labirintul grupurilor de insule. Și cum va izbuti căpitanul – cu toată experiența lui îndelungată – să treacă nevătămat, pe întuneric, printre stânci și gherdapuri?

Nici nu-mi sfârșii bine gândul că goeleta se și aplecă într-o parte. Se părea că o mână uriașă ar fi apăsător-o în apă. Eu și Pongo furăm zvârliți într-un ungher. Cu siguranță că acum venise sfârșitul, căci știam că furtuna își schimbasese direcția. Se îndreptă spre nord. Dacă goeleta își va relua iarăși direcția, atunci am fi zvârliți de coasta peninsula Malaca – dacă nu vom fi și trecut de Singapore.

Și micul vas își relua poziția dreaptă și făcu un viraj brusc spre stânga. Izbutii să ajung iarăși la motor ca să deservesc manivela de gaze. În jumătatea de ceas următoare trebuia să se hotărască dacă vom fi zvârliți pe coastă sau vom fi târați în Marea Chineză de Sud, pe dinaintea insulelor Anambas.

Pongo părăsi încăperea iar eu continuam să stau cu îndârjire la postul meu.

Timp de douăzeci de minute furăm zvârliți spre nord. „Zvârliți”, da, căci nu mai era mers normal de vapor. Furtuna părea să fi sporit și mai mult, căci trupul de fier al goetei trosnea și tremura sub izbiturile valurilor cari îl împingeau înainte.

Încă vreo câteva clipe și vom ști dacă lasasem în urmă strămoșii Malaca. Trăiam clipe de groază așteptând izbitura cu care vasul nostru va fi zvârlit de coasta stâncoasă.

Avurăm noroc însă. Singapore se afla în urma noastră și acum ne îndreptam spre Marea de Sud a Chinei. Mai eram amenințați

de labirintul insulelor Anambas, dar trăgeam nădejde că vom scăpa și de ele.

Ceasurile se scurseră din nou unul după altul. Abia mă putem ține pe picioare, căci aerul îmbâcsit și înăbușitor sporea oboseala la culme. Și numai gândul la Marian și la căpitan, cari stăteau neobosiți la postul lor primejdios, îmi încorda voința la extrem.

Uraganul părea să se potolească. Trebuie să fi fost ceasurile nouă dimineața, deci fuseserăm împinși iarăși timp de vreo opt ore spre nord. Cu viteza pe care o aveam, desigur că trecusem de mult insulele Anambas. Dacă furtuna ne va mâna și de-acum încolo cu aceeași viteză, în alte opt ceasuri atingeam, poate, coasta Cochinchinei franceze.

Tot atât de brusc precum izbucnise, taifunul se potoli. Marea răvășită ne mai zvârlea încoace și încolo, dar primejdiile trecură. Lăsați motorul să meargă în voie și urcai scărița ce ducea la punte. În aceeași clipă, se ivi Pongo și-mi zâmbi voios.

— Pongo dormit bine – zise el – cum doarme Massers, Pongo stă la cârmă.

Era dat dracului uriașul nostru! Izbutise să doarmă liniștit câteva ceasuri, fără să-i pese de primejdiile în cari pluteam. Dar asta ne prindea bine nouă, căci acum puteam să ne lăsăm în voia somnului de care aveam atâta nevoie.

Amândoi ne îndreptară spre puntea pe care stăteau Marian și căpitanul Larrin. Erau într-adevăr la capătul puterilor și dădură doar din cap când Pongo înșfăcă roata fără multă vorbă și aproape le porunci să se ducă la culcare. Clătinându-se ca niște oameni beți, coborâră scărița ce ducea la cabine și când – după ce rămăsei câteva clipe pe punte ca să-mi primenesc aerul din plămâni – mersei și eu după dâșii, găsii pe Marian adormit pe canapeaua din prima cabină, în vreme ce căpitanul intrase în cabina de lux în care-l descoperisem eu.

Canapeaua era destul de lată pentru doi oameni și după ce mă încredințai că și legionarul dormea adânc, îl împinsei pe Marian spre perete și mă întinsei în voie.

Din nefericire, însă, odihna noastră n-avea să fie de lungă durată. Să fi trecut vreo două ceasuri când furăm treziți cam brutal de ușa cabinei deschisă cu zgomot. Buimăcit de somn deschisei ochii și mă holbai la un locotenent de marină francez care, tot atât de surprins ca și mine, se opri în ușă măsurându-mă cu privirea. Îndărățul lui se iviră doi marinari.

Mă ridicai încetitor și întrebai:

— Ce s-a întâmplat? Cum ați ajuns pe goeletă?

— Ah, dumnealui e neamț, răspunse el într-o germană fără cusur și avui impresia că fața lui e întunecată de un nor.

— Dați-mi voie să mă prezint: sunt locotenentul Morrin de pe crucișătorul cuirasat „Aigle”. Suntem în drum spre Saigon și am zărit goeleta dv. Mare noroc ați avut că ați scăpat cu bine de taifun. Ne-a atras atenția timonierul dv. cu înfățișarea lui fioroasă și atunci căpitanul mi-a ordonat să viu înapoi să văd ce și cum.

Abia acum îmi dădui seamă că vasul era oprit și nu se auzea nici duduitorul motorului. Mirat, întrebai pe Francez:

— A oprit Pongo motorul?

— Pongo se numește negrul? Un nume care spune multe... Da, când i-am făcut semn a dispărut sub punte și imediat goeleta s-a oprit. Mai că-mi era frică să viu înapoi când am văzut aplecându-se peste parapet mutra grozavă a lui Pongo acela. El, după cum văd, pare să fie totul în ordine aici. D-ta ești proprietarul?

— Nu; întâmplător am ajuns pe goeleta pe coasta Sumatrei și furtuna ne-a zvârlit înapoi.

— Aha! Întâmplător... care va să zică.

— Pe chipul frumos al tânărului ofițer ivi o umbră de bănuială.

— N-ai vrea să-mi povestești ceva mai amănunțit cum s-au petrecut lucrurile? urmă el.

— Așa, ca la interogatoriu? făcui eu râzând. Cum să nu, de ce n-aș povestii.

Pe scurt îi istorisii aventurile prin cari trecusem și fuga din fața batașilor.

— Ah! făcu el când sfârșii de povestit.

— Așa dar, pe căpitanul Larrin l-ați găsit legat și cu căluș în gură? Hm... foarte ciudat. Și unde se află căpitanul acum?

Omul părea bănuitor, ceea ce nu i-o puteam lua în nume de rău, căci toate aventurile noastre păreau de necrezut. Mă gândeam însă ca Larrin va întări spusele mele.

Căpitanul se află în cabina de alături, aceeași în care l-am găsit legat.

Spunând asta mă apropiai de perete și apăsai pe butonul ascuns care deschidea ușa secretă. Zadarnic însă, lemnul nu se clintea și ușa rămase închisă.

— Drace! făcui mirat. S-a închis Larrin înăuntru?

De-abia acum se trezi Marian; se holbă și el câteva clipe la locotenent, apoi sări de pe canapea. Politicos ca un adevărat om de lume, se prezentă și zise:

— Desigur că prietenul meu v-a și povestit aventurile prin cari am trecut. Îmi pare bine că a ați dat peste noi, căci cred că acum

ne putem socoti în siguranță. N-a fost de loc plăcută călătoria pe furtună. Ce tot robotești pe acolo, Robert? Ușa nu vrea să se mai deschidă?

— Nu. Pare că Larrin s-a închis înăuntru.

— Aș! Ia bate și tu nițel mai cu putere.

Îi ascultai sfatul, dar degeaba. Deodată se ivi Larrin, însă în spatele marinarilor...

Îl privirăm înmărmuriți; care va să zică goeleta își avea tainele sale, căci cabina ascunsă trebuia să mai aibă o ieșire, tot atât de tănuțită. Locotenentul se întoarse când cei doi marinari rostiră numele căpitanului.

— Ah, căpitanul Haridell! exclamă el mirat. Cum ai ajuns d-ta aici? Te credeam în marea Javei...

— Aș dori să-ți vorbesc între patru ochi. Locotenent Morris, răspunse căpitanul. Trebuie să-ți fac o comunicare.

— Bine, bine, să mergem pe punte. Și eu am să te întreb multe.

Locotenentul, care vorbise franțuzește cu căpitanul, ni se adresă nouă pe nemțește:

— Mă iertați, domnilor, aș dori să-l ascult întâi pe căpitan.

Părăsi cabina - împreună cu acesta, iar noi ramaserăm cu gura căscată - cum s-ar zice. Hasting, care se trezise și el în vremea asta. Mormăi cu mirare:

— Să mă bată Dumnezeu dacă pricep ceva. De ce ni s-o fi recomandat căpitanul cu alt nume? Hm... părerea mea e că nu i se poate acorda nici un pic de încredere. Și-apoi ma tem că vom avea de întâmpinat greutăți mari cu francezul ăla.

— Drace! făcu Marian, toată chestia e într-adevăr ciudată. Dar, în definitiv, ce poate avea cu noi căpitanul? Noi l-am scăpat doar de la o moarte cumplită. Ca să fiu, însă, drept, trebuie să mărturisesc că privirile lui de mai înainte nu prea prevesteau ceva bun. Și nici marinarii de la ușă nu mi-au plăcut. Impresia mea e că am fi prizonieri.

— Atunci să vedem dacă ne vor lăsa să urcăm pe punte, propusei eu.

Mă îndreptai spre ușă și vrui să trec pe dinaintea celor doi marinari. Dar ei mi se așezară în cale și începură să mângâie amenințător paturile revolverelor, ce le ieșeau de la brâu.

— Porunca domnului locotenent! Mârâi cel mai înalt. Domnii n-au voie să părăsească această cabină.

— Așa stau lucrurile, care va să zică! făcui eu, înfuriat. Și adicăte! să ne lăsăm noi tratați ca prizonieri?

Marinarul înălță din umeri și trase pe jumătate afară revolverul. Îmi spusei atunci că omul avea poruncă de la superiorul său și nu putea trece peste ea. Mă întorsei mormăind o înjurătură și mă așezai alături de Marian, care luase loc liniștit pe canapea, de unde urmărise cu interes demersul meu.

— Putină variație, ai? râse el. Dar domnul Hasting pare să aibă dreptate cu temerile sale. Am impresia că ne amenință o furtună cu care vom avea mai mult de furcă decât cu taifunul ăla din care am scăpat cu bine. Bănuiesc că onorabilul căpitan Haridell, cu goeleta lui, a apucat-o pe căi oprite și acum ne jertfește pe noi ca să-și salveze el pielea.

— Asta-i acum! izbucni eu, din ce în ce mai întărit. Dar la urma urmei cred că va trage în cumpănă cuvântul nostru când vom expune lucrurile așa cum s-au întâmplat în realitate și asta sub prestare de jurământ.

— Uiti însă, dragul meu, că în general acuzații nu prea ajung la jurământ, răspunse Marian, calm.

— Ție îți mai arde de glumă! făcui cu furios.

— Ce vrei, dragă, fac și eu haz de necaz. Crezi că nu-mi dau seamă că ne aflăm într-o situație primejdioasă? Dacă Haridell va depune strâmb împotriva noastră, dăm de bucluc, fără doar și poate. Dar, în definitiv, afirmațiile noastre ar putea fi întărite de colonelul van Greeve și Daendels.

— Nu-mi vine să cred că francezii își vor da atâta osteneală cu noi.

— A! Locotenentul pare să fi chemat ajutor. Vreo zece oameni urcă tocmai pe punte.

Auzeam lămurit pașii greoi ai noilor sosiți. Mă temeam că Pongo va face vreo faptă nechibzuită, dar se vede că locotenentul Morrin avea un... respect atât de mare de uriașul negru încât nu vroia să-și primejduiască zadarnic oamenii. Se folosi deci de viclenie și izbuti, căci deodată bunul nostru tovarăș se ivi în cabină și întrebă:

— Massers chemat Pongo? Ce vreți face Pongo?

Furăm scutiți de răspuns însă, căci acum apăru locotenentul, însoțit de alți doi marinari, cari se postară și ei la ușă.

— Domnilor, începu el, e foarte bine că Negrul pricepe limba dv. și l-am putut trimite jos. Dacă s-ar fi împotrivit, ar fi fost împușcat. Țin să vă spun că trebuie să vă considerați ca prizonieri. Căpitanul Haridell a formulat împotriva dv. învinovățiri atât de grave, încât va trebui să răspundeți în fata justiției din Saigon. Căpitanul crucișătorului cuirasat „Aigle”, comandantul

Mort, a mai trimis zece marinari pe bordul acestei goelete, așa că orice împotrivire din partea dv. ar fi zadarnică. Fără însoțitor n-aveți voie să părăsiți cabina. Afară de asta vă cer să predați armele!

— Firește că trebuie să ne supunem forței, răspunse Marian, calm – și mare noroc au avut oamenii dv. că l-ați putut îndemna prin șiretlic pe Pongo să vie înapoi. Dar n-am putea afla ce crime am făcut? Așa, de curiozitate!

— Cred c-o știți mai bine decât mine, zise ofițerul, rece. Nu intră în sarcina mea să vă judec; am primit doar ordinul să vă aduc prizonieri la Saigon. Repet cererea de a-mi preda armele!

În același timp făcu un semn celor patru marinari de la ușă, iar aceștia își scoaseră îndată revolverele.

N-aveam încotro, trebuia să predăm armele noastre minunate.

În vreme ce pe mine mânia mă țintuise locului, Marian strânse armele și le așeză pe masă. Numai sulița lui Pongo lipsea. Probabil că uriașul o pusese în altă cabină. Și mai observai că Marian nu predase minunatele noastre pistoale „Parabellum”. Cu dibăcie de scamator se pricepuse să le ascundă în fundul canapelei.

— Poftim, domnule locotenent, zise apoi cu amabilitate. Cred însa că ni se vor da îndărăt armele îndată ce se va dovedi nevinovăția noastră?

— Veți căpăta totul înapoi dacă va ieși la iveală nevinovăția dv. – răspunse Morrin cu asprime. Nu cred însă că veți putea dovedi această nevinovăție.

Marian privi îngândurat spre marinarul care, la porunca locotenentului, strânse armele de pe masă.

— Da, va fi greu – murmură el – căci tribunalul din Saigon, care desigur că va fi format din ofițeri de marină, îți va crede mai curând pe camarazii lor decât pe noi. Zău sunt curios să știu ce fel de minciuni le-a spus Larrin ăla, sau Haridell, ori cum dracu se numește!

După ce armele fură strânse, locotenentul Morrin deveni ca prin farmec foarte energic.

— Te opresc să vorbești astfel despre compatriotul meu! strigă el. Ar fi mai bine pentru voi dacă ați mărturisit totul pe față, în loc să vă îngreuiati situația prin astfel de aprecieri. Firește că voi raporta despre felul cum v-ați purtat.

— Bănuiam eu asta, răspunse Marian, fără să-și piardă cumpătul. N-avem încotro; acum îmi vei da voie să-mi continui somnul întrerupt. Când vom ajunge la Saigon, te rog să mă trezești.

Apoi se întinse pe canapea în spatele meu și se întoarse cu fața la perete. Morrin arunca spre el o privire furioasă și părăsi cabina. Ușa fu încuiată pe dinafară, pe când eu uitam uluit rînd la Hasting, când la Pongo.

Negrul făcea o mutră atât de nedumerită încât mă pufai fără voie rîsul.

— Da, da, sărmane Pongo, din cauza noastră ai intrat și tu la apă acum. De francezii ăia nu scăpăm noi atât de ușor.

— Pongo face ce massers face răspunse credinciosul uriaș.

— Bun. Atunci te sfătuiesc să te culci și tu. Marian a făcut tot ce se putea face mai bun în situația noastră. Ia păturile noastre și așterne-ți un culcuș!

În vreme ce Pongo îmi urmă sfatul, Hasting zise:

— Acum l-am recunoscut. Îmi pare rău, domnilor, dar trebuie să mărturisesc că prezența mea va îngreua și mai mult situația dv. Locotenentul Morrin acesta luptase împotriva noastră în război și cu prilejul unuia asalt, nenorocirea a vrut ca, să ucid pe fratele lui. El m-a văzut și a jurat să se răzbune. Până acum nu m-a recunoscut, dar în Saigon o voi păți-o rău de tot și dv. de asemenea.

— Poate că setea de răzbunare s-a micșorat în cursul anilor – zise Marian. Socot însă că chiar și fără asta tot rău ne va merge, căci mi-am atras și eu mânia domnului locotenent. Să așteptăm evenimentele și până atunci, eu zic să dormim. În fata justiției trebuie să fim odihniți și cu mintea limpede, ca să ne putem apăra cum ne-o pricepe mai bine.

Și chiar așa făcurăm.

II. CONDAMNAȚI.

SAIGON, CAPITALA COLONIEI franceze Cochinchina, e așezat în delta fluviilor cari se împreună în „Koi-loi-rap”, la vreo nouăzeci și șase kilometri depărtare de mare. În timpul fluxului, vasele pot intra acolo și când, a doua zi, furăm duși pe coverta goaletei. Stăteam alături de „Aigle” în port, în fața arsenalului.

Sub escorta puternică furăm conduși la cazemate și acolo închiși într-o încăpere maro, întunecoasă. Privirile soldaților pe cari îi întâlneam în drumul nostru se îndreptau cu frică asupra lui Pongo, care însă păsea liniștit și resemnat alături de noi. Era hotărât să împărtășească soarta „Massers”-lor săi, dar nu pricepea nimic din toată încurcătura asta.

După ce cheia se răsuci de două ori în broască pe dinafară, ne uitarăm în tăcere unul la altul, apoi examinarăm încăperea, care însă nu conținea decât vreo câteva paturi de campanie, fixate de pereți. Eram îngrijorați de soarta lui Hasting, care fu dus în lanțuri de doi marinari. Căci locotenentul Morrin îl recunoscuse când fu adus pe punte și uitând de disciplina ofițerească, îl împrășcă cu blesteme și înjurături murdare. Sărmanul de el! Medicii nu-și vor mai da osteneală cu dansul, știind cine este.

Mă înșelam însă, după cum aflai mai târziu. Doctorii făcură totul ca să-l însănătoșească cât mai repede... pentru ca să aibă și el parte de suferințele hărăzite nouă.

— Cred - rupse tăcerea Marian - că dacă ne-om întinde pe fânul de pe paturile alea vom căpăta niște tovarăși cari, în zoologie, se numesc ploșnițe. Să tragem nădejde însă că vom fi duși curând în fata tribunalului și vom fi scutiți astfel de neplăcerea aceasta. Deocamdată voi rămâne aici unde sunt.

— Ar face mai bine domnii ăia să ne dea ceva de mâncare, căci n-am mai îmbucat nimic de multe ceasuri.

Abia rostii cuvintele acestea că cheia se răsuci în broască și ușa fu deschisă. Cinci soldați intrară înăuntru, dintre cari patru rămaseră afară, cu revolverele în mână, în vreme ce al cincilea așeză jos o oală mare cu un lichid din care ieșeau aburi. Fără un cuvânt indivizii se îndepărtară și ușa fu încuiată la loc.

— Hm... nu cred sa fie cafea Mecca, își dădu cu părerea Marian. Dar tot e bine că e ceva cald.

Oala conținea un fel de ciorbă. Era greu să-i stabilești compoziția. Și nici prea întăritoare nu părea să fie, dar avu cel puțin darul să pună capăt simfoniei din stomacurile noastre. Pongo așteptă până ne-am săturat noi, apoi goli ce mai rămăsese în oală.

— Așa! făcu Marian, ștergându-se pe gură cu mâneca. Acum cred că ne vor aduce la interogatoriu.

Dar francezii nu se grăbeau. Se făcu seară și oala mai fu adusă de două ori; la prânz ni se dăduse și câte o jumătate de pâine de cap. În cele din urmă ne văzurăm siliți să ne întindem pe paiele suspecte. Și după cum avurăm prilejul să ne încredințăm, ploșnițele nu lipseau deloc... Ba dimpotrivă, erau atât de multe că nu știam ce sa facem cu ele...

Astfel trecură trei zile în care timp trupul meu devenise o cârpă...

În sfârșit, în dimineața zilei a patra, își făcu apariția o trupă de doisprezece soldați condusă de un subofițer, care ne porunci să-l

urmăm. În față, șase oameni cu revolverele în mână, în spate alți șase la fel.

— Astfel furăm conduși pe niște scări ca vai de lume, apoi prin ganguri înguste.

În cele din urmă ajunserăm într-un coridor mai luminos și furăm opriți în fața unei uși mari, prin care intră subofițerul. După câteva minute de așteptare încordată, ușa se deschise iarăși și militarul ne porunci aspru să intrăm. Încadrați de escortă pășirăm într-o sală mare.

În dreapta acesteia se afla o masă lungă, îndărătul căreia stăteau câțiva ofițeri superiori de marină. Așa dar, curtea marțială, după cum ne temusem. Furăm conduși în fata acestei mese și însoțitorii noștri se postară lângă noi cu revolverele ridicate.

La mijlocul mesei stătea un ofițer bătrân cu tresese de amiral pe mânecă. Avea chipul aspru și ochii săi erau îndreptați asupra noastră cu o expresie rece, nemiloasă. Alături de el se afla un căpitan, la a cărui vedere mă înfiorai. Omul acesta părea însăși întruchiparea morții, cu capul lui pleșuv, ochii negri afundați în orbite, cu buzele subțiri și supte, cu dinții mari, galbeni, cari păreau să rânjească mereu. Și spaima mea deveni și mai mare când amiralul făcu un semn căpitanului acestuia și zise încetisor:

— Căpitane Mort, d-ta ai luat prizonieri pe oamenii aceștia. Citește-le capetele de acuzare ce le aduce căpitanul din marina comercială Haridell.

Căpitanul Mort (Mort - moarte, în limba franceza) - ce nume predestinat!

Își ridică binișor trupu-i înalt și slab, luă o hârtie de pe masă și citi cu glas rece:

— Subsemnatul, Pierre Haridell, declar sub jurământ următoarele:

Amiralul îl întrerupse:

— O clipă, căpitane Mort! Nu cunosc raportul locotenentului Morrin.

— Locotenentul Morrin e încă în lazaret, se grăbi să răspundă un ofițer.

— Atunci s-așteptăm până vine.

Amiralul se întinse în fotoliu și privi tavanul înnegrit al sălii, în vreme ce căpitanul Mort se așeză la loc și se făcu că studiază documentul.

Mă uitai pe furiș la Marian care făcea o mutră plouată. De sigur, se gândea ca și mine că nu se va putea aștepta la îndurare

din partea acestor oameni. Și cum ne-am fi putut apăra când suspectul căpitan Haridell ne pusese în spinare cine știe ce grozăvii, întărindu-și spusele prin jurământ false.

Ușa se deschise brusc, locotenentul Morrin intră în sală și raportă:

— Acuzatul Hasting poate fi interogat. Am pus să-l aducă pe o targă.

Doi soldați aduseră înăuntru pe legionar. Arăta foarte bine la față, dar privirea pe care o îndreptă spre noi era tristă. Bănuia de sigur ce soartă ne așteaptă.

Amiralul îl măsură câteva clipe din ochi, apoi se adresă căpitanului Mort:

— Te rog, căpitane, citește acuzațiile împotriva acestor patru oameni. „Moartea” se ridică iarăși și începu: „Subsemnatul Pierre Haridell declar sub jurământ următoarele:

„În ultima mea călătorie spre peninsula Malaca, goeleta mea „Faucon” se ciocni de un vas de marfă și căpătă avarii atât de mari încât mă văzui silit s-o aduc într-un șantier din Singapore. Deoarece însă aveam de adus la îndeplinire însărcinări importante, am împrumutat goeleta „Duvel” de la armatorul căruia aparținea vasul cu care m-am ciocnit. Fui nevoit să iau și echipajul acestui vas, urmând ca al meu să aștepte până se va fi reparat „Faucon”-ul. Din echipajul goeletei „Duvel” făceau parte și cei trei Europeni: Farrow, Hasting și Bertram, precum și negrul Pongo. Am părăsit Singapore pornind în sus prin strâmtoarea Malaca. Intenționând să mergem la Olehleh, portul din Kota-Radja. Dar în timpul nopții - ne aflam cam prin dreptul lui Deli - auzii pe bord împușcături și zgomot de luptă. Ieșii repede din cabină, fui însă imediat culcat la pământ de uriașul Pongo. Mă trezii după câteva ceasuri într-o încăpere întunecoasă, care servea drept magazie pentru unelte. Ușa era încuiată. A doua zi fui scos afară de negrul acesta grozav și condus în fața lui Farrow, care făcea acum pe stăpânul goeletei. Hasting - nu știu de unde găsisse o uniformă a legiunii străine olandeze - zăcea rănit în pat. Cu un rânjec cinic, Farrow îmi aduse la cunoștință că restul echipajului își găsisse mormântul în stomacurile rechinilor și că dacă eu fusesem cruțat de aceeași soartă era pentru că avea nevoie de mine, în scopul aducerii la îndeplinire a unui plan special. Îmi recomandă însă să rămân liniștit în închisoarea mea de pe vas, altminteri nu garantează dacă negrul Pongo nu mă va reduce la tăcere, Apoi fui iarăși închis. Pe la amiază izbucni taifunul. Mă credeam pierdut, dar europenii se dovediră a fi

marinari destoinici și izbutiră să aducă goeleta în Marea de Sud a Chinei. Când auzii însă că motorul fusese oprit și când îmi ajunse la urechi sunetul limbii mele materne, începui să dibuiesc prin întunericul celulei mele până dădui de un clește. Nemernicii lăsaseră cheia în broască pe dinafară și vârful el ieșea puțin pe gaură înăuntru. Apucaî cu cleștele vârful acesta și astfel izbutii să deschid ușa. Mă furișai apoi sus unde dădui de liberatorii mei, locotenentul Morrin cu vitejii săi marinari de pe crucișătorul cuirasat „Aigle”. Susțin că cei trei Europeni: Farrow, Bertram și Hasting aparțin bandeii care de ani de zile jefuiesc sistematic vasele de comerț de prin

mărirele acestea, pe cari apoi le scufundă.

Mărturisirile acestea le întăresc sub jurământ în fata lui Dumnezeu.

Căpitan Haridell"

Căpitanul Mort tăcu și se așeză pe scaun, ațintind asupra noastră privirea-i batjocoritoare. După aceea se ridică amiralul:

— Desigur că acuzații vor nega învinuirile ce le aduce onorabilul căpitan Haridell și vor minți cu semeție. Dar jurământul compatriotului nostru are mai multă valoare decât minciunile străinilor. De aceea îi sfătuiesc pe acuzați să facă mărturisiri sincere, pentru ca și judecătorii să fie indulgenți cu dânșii. Acuzat Farrow, ce ai de spus?

Marian șovăi câteva clipe, apoi se uită ținută la amiral și istorisi calm aventurile noastre de când am pășit pe pământul Sumatrei. Când sfârși, luă cuvântul amiralul, care nici nu tresărise în tot timpul acesta, deși ceilalți ofițeri zâmbeau pe sub mustață:

Ai născocit o istorie foarte frumoasă dar, din păcate, în fața ei stă jurământul căpitanului Haridell. Precum văd, nu vrei să te folosești de indulgența domnilor judecători. Treaba d-tale. Urmările le vei vedea.

— Acuzat Bertram, vrei să mărturisești?

Primul meu gând era să le arunc în față toată furia care se îngălămbise în sufletul meu, dar îmi dădui seamă că n-aș fi câștigat nimic cu asta. De aceea mă mărginii să dau din cap.

— N-am nimic de mărturisit, adăogai. Povestirea prietenului meu corespunde adevărului, pe câtă vreme căpitanul Haridell a mințit.

Ofițerii se încruntară; amiralul mă privea rece și se adresă legionarului:

— Acuzat Hasting, ce ai d-ta de spus?

— Cer să fie încunoștințat căpitanul Daendels din Edi. El va dovedi nevinovăția mea și a domnilor cari sunt cu mine.

— Tribunalul va delibera asupra cererii dumitale. Acuzatul Pongo nu va fi interogat deoarece mărturisirile sale nu pot avea nici o valoare. Acuzații să fie duși pe coridor, în vreme ce tribunalul va chibzui.

Locotenentul Morrin veni în fata noastră cu revolverul ridicat:

— Acuzați, părăsiți sala!

Cei doisprezece soldați ridicară și ei revolvere e întoarserăm spatele judecătorilor și ieșirăm pe coridor. Hasting fu adus cu targa.

Așteptară acolo vreo jumătate de oră, apoi ușa fu deschisă și

un ofițer strigă:

— Locotenent Morrin, adu-i pe acuzați înăuntru!

Procesiunea păși iarăși în sală și luă loc în fața mesei tribunalului. Amiralul se ridică și ceilalți ofițeri îi urmară pilda. Apoi se adresa căpitanului Mort:

— Căpitane Mort. Citește acuzațiilor sentința tribunalului.

Și din nou răsună glasul aspru al „Mortii”:

„*Dată în Saigon.*”

Acuzații Farrow, Bertram, Hasting și negrul Pongo sunt învinovați de piraterie. E drept că nu putem aduce dovezi și de aceea tribunalul - după o lungă deliberare - a renunțat să aplice pedeapsa cu moartea prevăzută pentru astfel de fapte.

Deoarece însă acuzații au pus mâna cu forța pe goeleta „Duvel”, închiriată de căpitanul Haridell, ucigând, cu prilejul acesta, restul echipajului și luând prizonier pe căpitanul Haridell.

Sunt condamnați la câte douăzeci de ani muncă silnică în Cayenne. Căpitanul Mort îi va duce la destinație pe condamnați pe bordul crucișătorului cuirasat „Aigle”. Hasting va fi transportat și el după însănătoșire.

Se respinge propunerea de a se lua informațiune asupra condamnaților de la guvernul olandez al Indiilor neerlandeze, deoarece asemenea intervenție n-are nici un rost.

Președintele Curții Marțiale, Amiral Landier”.

Căpitanul lăsa jos documentul și-și aținti privirea asupra noastră. Dar dacă se așteptase să ne vadă înspăimântați atunci se înșelase. Noi ne gândeam că vom fi condamnați la moarte și când colo... o simplă condamnare la douăzeci de ani muncă silnică. Fleac!

— Mai au ceva de zis condamnații?

Hasting se grăbi să răspundă:

— Rog să fiu transportat la Cayenne împreună cu tovarășii mei de suferință. Rana mea e pe cale de vindecare și cred că mă voi însănătoși pe deplin în infirmeria crucișătorului cuirasat „Aigle”.

Amiralul privi pe ceilalți membrii ai tribunalului. Și deoarece aceștia dădură din cap, se adresa căpitanului Mort:

— Adaugă în sentință, căpitane Mort: Condamnatul Hasting va fi transportat și el la Cayenne împreună cu ceilalți, aceasta conform dorinței sale. Locotenent Morrin, condu afară pe condamnații.

Făcurăm o plecăciune ironică judecătorilor noștri, apoi ne lăsarăm conduși în temnița noastră. Hasting fu dus în lazaret.

Când ușa grea se închise după noi, Marian izbucni într-un râs

amar:

— Ei, dragă Robert, ce zici tu de dreptatea asta? Pentru că un ticălos a jurat fals, suntem noi condamnați la douăzeci de ani muncă silnică. Și dacă am protesta, ne-am înrăutăți și mai mult soarta. Tot e însă bine că nu ne-au condamnat la moarte și atâta vreme cât trăim nu trebuie să ne pierdem nădejdea.

— O să fac așa ca să nu rămân prea mult în Cayenne, răspunsei eu. Ori te pomenești că tu ai de gând să înghiți cei douăzeci de ani?

— Că prost mă crezi! Pe când ne aflam încă sus, am chibzuit cum am putea fugi mai lesne. Au mai izbutit ei și alții.

— De ce n-am reuși și noi?

Vrui să răspund ceva, dar tocmai atunci scârțâi cheia în broască. Se vede că ne țineau drept oameni foarte primejdioși, căci o trupă întregă de soldați rămase în ușă cu armele întinse, în vreme ce locotenentul Morrin strigă înăuntru:

— Din ordinul tribunalului condamnații vor fi transportați imediat pe bordul crucișătorului „Aigle”. Înainte, marș!

Domnii judecători păreau că vor să se scape de noi cât mai curând. Era mai bine așa, căci în Saigon nu era rost să întreprindem nimic. Abia când vom fi ajuns pe vestita insulă Cayenne, puteam pune la cale ceva.

Încadrați de o companie întregă de soldați, furăm aduși în port și predați în mod oficial căpitanului Mort. Individul nici nu ne învrednici cu o privire, ci făcu doar un semn lui Morrin. Furăm conduși pe niște scări înguste de fier în pântelecele uriaș al crucișătorului cuirasat, până când fu deschisă o ușă de fier înaintea noastră și intrarăm într-o încăpere strâmtă și întunecoasă: temnița noastră pentru toată durata călătoriei.

Distanța dintre Saigon și Cayenne este de douăzeci de mii de kilometri. Șaptesprezece zile încheiate petrecurăm în închisoarea noastră strâmtă, în întuneric și umezeală, în aerul acela împutit, căpătând mâncare puțină, în schimb păduchi din belșug...

După o noapte neliniștită, care părea că nu se mai sfârșește, furăm treziți dimineața de zăgănitul lanțurilor ancorei.

— După socoteala mea cred c-am ajuns, zi e Marian. Slavă Domnului! Fie cum o fi pe insulă, numai să mai respirăm nițel aer curat și să vedem soarele deasupra noastră.

— Cum o fi ducând-o bietul Hasting? întrebai eu. Nu și-o fi descărcat locotenentul Morrin vechea sa ură asupra lui?

— O vom afla noi curând. Uite că ciorba de dimineață sosește azi mai de vreme.

— Dar-ar Domnul să fie pentru ultima oară!

Ca de obicei, patru marinari înarmați, însoțeau pe camaradul lor care ne aducea fiertura. Până acum nu schimbasem nici o vorbă cu el, dar astăzi Marian îl întrebă:

— Îmi dai voie, camarade: am ajuns la Cayenne?

— Da, am ajuns! răspunse marinarul rânjind. Vă bucurați, ticăloșilor, ai? Puțintică răbdare, veți duce dorul curând după camera asta frumoasă, când soarele vă va arde creierii din cap.

Ce era să-i răspundem? Deși știam că e chiar așa cum spunea el, nădejdea libertății ne făcea să vedem viitorul în culori trandafirii.

Abia pe la amiază fu deschisă iar ușa carcerii noastre. Locotenentul Morrin în persoană își făcu apariția.

— Am ajuns, zise el scurt. Pregătiți-vă!

Ca oameni politicoși ce eram, ne înclinăram în fata lui și Marian zise cu amabilitate:

— Suntem gata, domnule locotenent. Îmi permit să vă mulțumesc, în numele meu și al tovarășilor mei, pentru ospitalitatea ce ne-ați acordat-o pe „Aigle”.

— Lasă că v-o trece vouă pofta să vă bateți joc! Răcni Morrin, furios. Așteptați nițeluș, voi raporta comandantului cum înțelegeți să vă purtați.

— Atunci vă rog să nu treceți cu vederea, să-i spuneți că am fost condamnați cu totul pe nedrept.

— Afară, ticăloșilor! răcni Morrin spumegând de furie. Blestemaților, vă va pieri repede gustul să trângăniți. Afară! Și la cea mai mică mișcare suspectă, glonțul v-așteaptă!

— Haide, Robert, să părăsim hotelul ăsta neospitalier, zise Marian, glumeț cum era de felul lui. Pongo, ni s-a dat ordin să fim liniștiți.

— Pongo fie liniștit, dacă și Massers liniștiți, mormăi uriașul.

Încadrați de o escortă puternică, furăm conduși pe punte. La început a trebuit să închidem ochii, neobișnuiți cu lumina soarelui: apoi zărirăm pe Hasting, care stătea vesel lângă noi și ne zâmbea cu ochi strălucitori. Ne fu dat numaidecât să-i vedem pa noii noștri stăpâni, doisprezece soldați coloniali francezi, cu fetele sălbătice, arse de soare. Erau conduși de un locotenent, căruia i se adresă Morrin al nostru:

— Camarade, acești patru indivizi au fost condamnați la câte douăzeci de ani muncă silnică de către Curtea Marțială din Saigon. Sunt foarte primejdioși și ți-i dau în paza cu recomandările de rigoare.

— Lasă că îi vom împlânzi noii râse locotenentul, un tânăr frumos, dar cu ochi ce luceau înfiorător. Îi voi trimite imediat la stația No. 6, sergentului „Bourreau”. Acolo va fi de ei și cred că nu vor ispăși chiar până în sfârșit pedeapsa...

— Frumoase perspective! Sergentul Bourreau!

Mai bine n-aș fi cunoscut limba franceză, ca să știu că „Bourreau” înseamnă „călău”.

Cei doi ofițeri luară deodată poziția. Căpitanul Mort se apropia încetișor. Ne privi nepăsător cu ochii lui înfundați în orbite, apoi se adresă locotenentului colonial.

— Vino în cabina mea, locotenent Hardi. Îți voi preda documentele privitoare la acești condamnați. Și va trebui să-mi confirmi primirea.

— Am înțeles, domnule căpitan.

Fără să ne mai învrednicească cu o privire, căpitanul Mort se întoarse și dispăru în interiorul vasului. Locotenentul Hardi îl urmă și după câteva minute se înapoie cu documentul condamnării noastre.

— La drum, indivizilor! ne ordonă apoi.

Își luă rămas bun de la Morrin, care îi șopti ceva, arătând spre Hasting, după aceea se așeză în fruntea oamenilor săi. Noi furăm trecuți la mijloc și cu toții coborâram podețul care lega vasul de mal. Pășirăm pe pământul celei mai vestite insule din lume, care nu degeaba căpătase numele de „Insula Dracului”.

III. ÎN IAD.

FURĂM CONDUȘI PRIN STRĂZILE TĂCUTE ale orașului vechi. Puținii locuitori pe cari îi întâlnirăm, aproape nici nu se sinchiseau de noi. Erau obișnuiți, probabil, cu astfel de convoiuri triste. Străbăturăm apoi orașul nou.

Despărțit de cel vechi prin „Place d-armes” – Piața armelor - plantată cu portocali, apoi drumul nostru duse prin plantații de trestii de zahăr, unde domnea o căldură umedă, moleșitoare. Astfel făcurăm cunoștință cu clima nesănătoasă a coloniei, căreia ne dăduse pradă domnii din Saigon, pe temeiul unui jurământ fals al unui ticălos. Plantațiile de trestii de zahăr fură înlocuite la un moment dat prin tufe de mirodenii și după ce trecurăm de acestea se iviră în fața noastră șirurile lungi de barăci, cari serveau de locuințe deportaților. Un gard înalt de sârmă ghimpată - încărcat noaptea cu curent electric, după cum ne informă

zâmbind locotenentul Hardi - împrejmuita acest ținut al mizeriei. Ne băgară apoi în singura clădire de zid ce se afla acolo, în care se aflau birourile administrației și locuințele funcționarilor superiori.

Într-o încăpere mică stăteau doi slujbași îndărătul unei mese; indivizii săriră speriați de pe locurile lor când zăriră pe Pongo.

— Da, da - răsă locotenentul Hardi - v-am adus niște „păsărele” simpatice. Câte douăzeci de ani de căciulă! Ha-ha-ha!

— Drace! Făcu unul din slujbași, atunci or fi având ei multe pe cuget. Probabil că îi vom da pe mâna sergentului Bourreau?

— Firește. Asta e omul care se pricepe la d-alde ei. Cheamă-l imediat aici. Până atunci voi raporta comandantului.

Hardi intră în odaia alăturată și după câțva timp se întoarse cu comandantul, un om slăbănog, cu chipul pământiu. Desigur că suferea de o boală de ficat, boală atât de răspândită la Tropic.

— Așa, așa, care va să zică douăzeci de ani! zise el nepăsător, fără să ne învrednicească cu o privire.

— Bun. Dă-le numerele respective! Documentul privitor la sentință atârână-l în cui; când voi avea vreme îmi voi arunca ochii asupra lui. Individul rănit să fie pus deocamdată la munci mai ușoare.

Salută pe locotenent și se retrase în odaia lui. Trebuia să mă silesc ca și nu dau frâu liber furiei de care eram stăpânit fața, de tratamentul la care eram supuși, dar Marian, care observase iritația mea, clătină numai capul. Și apoi, n-ar fi avut nici un rost. Aici eram tratați ca „numere”, cari sunt șterse cu o linie când clima ucigătoare te bagă în pământ.

Ușa se deschise încetitor și un omuleț intră în cameră.

— Am onoare să mă prezint, domnule locotenent! Zise el.

Era sergentul Bourreau.

Drept să spun, altfel mi-l închipuisem eu pe călău.

— Un uriaș cu mutra brutala de bulldog, cum se cuvenea ca să-i știe la respect pe condamnați. Și când colo, văzui un omuleț, cu fața ciudat de încrețită și cu o mustață pleoștită pe buze. Dar iluziile mele asupra „nevinovăției” sale se schimbă repede când Bourreau se apropia de noi, ascultând de un semn al locotenentului.

— Ți-am adus patru numere noi pentru „raionul” tău, sergent! îi spuse Hardi.

Chipul omulețului și în special ochii săi exprimau o cruzime de nedescris. Apoi, parca să nu știe ce-i frica, deoarece când zări pe Pongo, un zâmbet îi flutură pe buze.

— A! Țsta e un exemplar frumos pentru colecția mea! chicoti el.

Apoi privirea-i căzu asupra noastră și păru dezamăgită:

— Hm, ăilalți par oameni de treabă. Cât li s-a dat?

— Douăzeci de ani pentru piraterie.

Chipul său deveni strălucitor.

— Ia te uită cum se înșelă omul! Zău că nu i-aș fi crezut în stare de așa ceva. În sfârșit! Haideți, copii, n-are să vă meargă rău la mine.

Și zâmbi când pornirăm înaintea lui. Era zâmbetul copilului care se joacă smulgând aripioarele și piciorușele unei muște vii. Omul acesta părea să fie cruzimea întrupată. Poate fără să-și dea seama.

— Acum o să vă spălăm frumușel și o sa vă tundem, drăguților, mai chicoti când furam afară. Ba și hăinuțe noi o să vă dăm.

Ne duse apoi într-o clădire ce semăna cu un grajd, unde ne dezbrăcarăm și luarăm câte un duș cald. După aceea veni un pușcăriaș în uniformă vărgată, ne săpuni capotele și cât ai clipi din ochi, eram rași ca în palmă. Pongo arăta acum și mai puțin frumos ca înainte, dar Bourreau, care asistase la toată comedia asta, părea să se bucure. Își frecă mâinile și zise:

— Frumos exemplar, admirabil individ. Bun muncitor. Dar nici ceilalți nu-s de lepădat, adăogă, arătând spre noi. Pe cel din urmă, ăla cu rana de glonț, îl vom îngriji părintește până va fi în stare să muncească și el. De sigur că ăla e individul care a împușcat francezi de-ai noștri.

Așa dar, tot se îngrijise locotenentul Morrin ca Hasting să n-aibă de ce se plânde după ce se va fi însănătoșit.

Intrarăm în altă încăpere unde ni se dădură hainele vărgate. Începui acum să-mi pierd curajul, căci cum era să fugim în uniforma asta bătătoare la ochi?

N-avui însă timp să chibzuiesc mult, căci o durere grozavă în sold mă făcu să cad la pământ: la un semn al sergentului, un soldat mă izbise cu patul revolverului.

— Hi-hi, copilașule - chicoti omulețul - ai de gând să visezi aici? Asta nu merge, la noapte poți s-o faci cât poțtești. Acum la muncă! Crezi că-ți vom da mâncare pe degeaba? Harnic să fii. Altminteri... (mutra i se schimonosi înfiorător) - altminteri voi pune să ți se facă dungi pe trup. Afară!

Se apropia de Pongo și-l izbi cu pumnul în coaste. Avea curaj omulețul, zău așa. Căci i-ar fi sunat ceasul din urmă dacă Marian - la care Pongo se uită întrebător - n-ar fi dat din cap cu hotărâre.

Uriașul lăsă ochii în jos și ieși liniștit afară.

Dar sergentul înțelese întrebarea mută a lui Pongo. Se apropia de Marian și mormăi:

— Care va să zică așa stau lucrurile! Dacă ai fi încuviințat, de sigur că monstrul ăla m-ar fi culcat la pământ, ai? Bine, drăguțule, las pe mine! Dacă nu vei fi mulțumit, sa nu-mi zici pe nume!

În furia lui făcea impresia unui adevărat diavol. Mă miram de stăpânirea de sine a lui Marian care se uita la el cu un calm uimitor. Deodată sergentul se răsuci în călcâie și porni înaintea noastră. Soldații ne mânăra din spate.

Printre barăcile lungi, în fața cărora soldații își luau masa de prânz, mersem spre capătul lagărului. Aici se afla o baracă ceva mai mică, înaintea căreia stăteau la o masă lungă patrusprezece oameni. Când zăriră pe Bourreau, săriră în sus. Doamne Dumnezeule, ce frică trebuie să le fi insuflat omulețul ăsta, căci indivizii, cari rămăseseră nemișcați, aveau înfățișarea celor mai primejdioși criminali, cu o singură excepție. Erau făpturi uriașe, cu frunți înguste și mutre animalice. O „colecție” cu adevărat rară.

Bourreau se opri lângă masă.

— Vă aduc patru camarazi, copiii chicoti el. Sunt încă puținel obraznici, răcanii și trebuie să-i împlânzim nițeluș. Îmi veți da o mână de ajutor la asta... pricepeți... e și în folosul vostru.

Care va să zică vroia să ne dea pe seama acestor brute, ca să ne „moaie” cum s-ar zice. Și ca prin farmec ticăloșii ne priviră cu o ură nemărginită, căci nădărdiau prin asta să-și câștige simpatia vampirului. Dar când îl zăriră pe Pongo, o umbră de spaimă trecu pe chipurile lor.

— Hi-hi! râse Bourreau, vă este teamă de diavolul ăla negru? Nu vă face nimic, uite, fac cu el ce vreau.

Spunând acestea dădu din nou credinciosului nostru Pongo doi pumni zdraveni în coaste. Uriașul nici nu tresări însă, ca și cum n-ar fi simțit nimic.

— Vedeți cum l-am și împlânzit? râse sergentul.

— Ei, tu ăla, numărul paisprezece, ia să mi-l însoțești la bucătărie pe dumnealui de ici, cu numărul cincisprezece! El vă va servi, căci deocamdată va fi pus la muncă ușoară. Are un glonț în trup, sărmănelul, trebuie să se lecuiască mai întâi.

Numărul paisprezece ieși din rând. El era „excepția”, despre care amintisem mai adineaori. Un tânăr subțirel, cu trăsături deschise, inteligente. Cum ajunsese el în cloaca asta, nu-mi puteam lămuri, dar suferința care îi era întipărită pe față lăsa să se înțeleagă câte avusese de îndurat din partea acestei brute. Îmi

propusei imediat să iau sub ocrotirea mea pe bietul om și știam ca și Marian se gândea la fel.

Numărul paisprezece se făcu nevăzut împreună cu Hasting, care devenise numărul cincisprezece. Și Bourreau continuă apoi prezentările: Marian era numărul șaisprezece, eu șaptesprezece și Pongo numărul optsprezece.

— Așa, copii – râse el după aceea – acum să vă purtați bine. Să nu care cumva să vă luați la ceartă aici afară, căci s-ar putea ca gardienii să înțeleagă greșit despre ce e vorba și să vă găurească trupurile cu vreun glonț, doua. Dacă aveți cumva oarecare neînțelegeri, judecați-vă noaptea în baraca noastră. Acum mâncați repede, căci lucrul reîncepe curând!

Fioroșii noștri tovarăși rămaseră țepeni când agentul se îndepărtă. Noi ne apropiarăm de masă și zâmbirăm prietenos viitorilor noștri tovarăși.

Cel mai înalt și mai vânjos, cu o mutră pe care erau întipărite toate patimile omenești, înălță capul.

— I-ascultați încoace! mârâi el. Eu sunt șeful! Trebuie să vă supuneți nouă fără să crâcniți, altminteri vă ia mama dracului. Înțeles? Haide, așezați-vă la masă!

Ne apropiarăm de dânsul și Marian zise cu glas încet, dar hotărât:

— Ascultați și voi ce am de spus! Treaba voastră ce crime și nelegiuiri aveți pe cuget. Puțin îmi pasă. Noi însă suntem nevinovați și domnii judecători ne-au condamnat pe baza unui jurământ fals. Puțin, îmi pasă dacă mă credeți sau nu. Țin să vă atrag însă luarea aminti că nu vom înghiți nimic din partea voastră. Înțeles? Și chiar dac-ați fi de două ori de atâția și mai puternici decât sunteți. Terminăm noi repede cu voi, să n-aveți grijă! a râs. Și acum depinde de voi cum vor fi raporturile între noi.

Indivizii făcură niște mutre uimite. De sigur că felul acesta de a vorbi nu-l auziseră încă de la un recrut. Peste câteva clipe însă „șeful” se făcu a rosti cu ironie și scrâșni:

— Așteptați voi până diseară și vă voi arata eu ce-o și mai înghițiți! Veți cerși îndurare, câini blestemați!

— Pentru vorba asta să știi că-ți vei primi pedeapsa diseară, răspunse Marian, calm. Hai să ne așezăm, Robert.

Luarăm loc la capătul băncii. Ocnașul lângă care se așeză prietenul meu se dădu mai încolo. Probabil că prin asta ținea să dea de înțeles „șefului” că nu vroia să aibă de-a face cu noi.

Hasting se înapoie cu numărul patrușprezece. Aduceau patru

castroane în cari era mâncarea noastră. Deoarece nu îmbucasem nimic de dimineață, înfulecărăm cu lăcomie ciorba care era destul de bună. Tocmai când sorbeam ultima lingură, se auzi un sunet puternic de gong.

Ocnașii lăsară jos lingurile și săriră în picioare. Le urmarăm pilda și iată că se și ivi sergentul Bourreau pe după colțul barăcii.

— Ei, cum s-au purtat recruții? Întrebă el. Hei, măi Butor, pe tine te-am întreat!

„Șeful” se făcu roșu ca racul și bâlbâi:

— Vom sta de vorbă astă seară în privința asta, domnule sergent.

— Bine. Purtați de grijă numai să se supună regulilor! Acum la muncă! Arătați-le ăstora trei cum se deșteleneste pământul! Și voi doi – arăta spre Hasting și numărul patrusprezece – veți spăla vasele și veți face curățenie în baracă. Marș!

Șase soldați se iviră deodată alături de noi. Condamnații se rânduiau doi câte doi și eu cu Pongo încheiam alaiul. Marian pășea înaintea mea, alături de ocnașul care se dăduse la o parte de pe bancă atunci când se așezase lângă el.

La capătul barăcii se afla o ferestruică de ieșire se apropia fiecare pușcăriaș. Primea acolo o secure sau un topor. Așa dar eram puși să deștelenim pământul, cea mai grozavă muncă ce se poate închipui sub clima asta ucigătoare. Dar eram noi obișnuiți cu mizeriile și odihna forțată de șaptesprezece zile, pe vapor, începuse chiar să ne plictisească. Așa că eram bucuroși în sinea mea când mi se dădu toporul, în vreme ce Pongo căpătă o secure.

Leșirăm din îngrăditura de sârmă ghimpată, în interiorul insulei. Un ceas întreg merserăm printre plantații de cacao și bumbac bine întreținute, până ajunserăm în pădurea pe care trebuia s-o tăiem. Sergentul Bourreau arătă spre un copac uriaș și zise:

— Măi, voi ăia trei recruți și tu numărul treisprezece, culcați la pământ copacul ăla! Până seara trebuie să fiți gata. Înțeles?

Numărul treisprezece era osânditul care mergea alături de Marian. Făcea o mutră cam îmbufnată că trebuia să lucreze împreună cu noi, dar nu cuteza să crâcnească, de teama „Călăului”. Marian căpătase și el un topor, și amândoi ne puserăm pe lucru să doborâm trunchiul puternic, în vreme ce Pongo și osânditul tăiau de zor mă răcinișul din jur. Lemnul era grozav de tare, noi simțeam însă nevoie de puțină mișcare, așa că ne făcea întrucâtva plăcere munca noastră. Era o adevărată nebunie să dobori un uriaș ca acesta cu topoarele ce ni se dăduseră, însă eu mi-am propus să fiu cuminte, până vom putea pune în aplicare

planul de fugă. Și știam că Marian cu Hasting gândeau la fel.

Un ceas întreg muncirăm așa, apoi veni osânditul – căruia rezistența noastră îi impusese de sigur – și-mi luă securea din mână.

— Să mai schimbăm – mormăi el – vă duceți dracului dacă mai munciți așa.

— Da, de unde! râse Marian. Suntem bucuroși că putem face puțină mișcare după ce-am lăncezit aproape trei săptămâni.

— Dar veți avea nevoie de puterile voastre diseară, când „Butor”-ul se va lua la harță cu voi. Mulți din noi ar răsufla ușurați dacă și-ar găsi el odată nașul. M-ați uimit, zău așa, sunteți din alt aluat.

— În privința asta ai dreptate. Lasă că îi vom închide noi pliscul „Butor”-ului.

— Pongo, ia mai treci și tu în locul meu, să facem puțină schimbare.

Era o jucărie să smulgi buruienele și crenguțele din pământul moale, față de ceea ce făcusem până atunci. Lucram unul lângă altul și Marian îmi șopti:

Numai prin pădurea asta vom putea fugi. Nădăduiesc că vom avea de lucru aici până se va însănătoși pe deplin Hasting. Colo, în spatele pădurii, sunt trestii de zahăr sălbatice. În cursul vremii va trebui să doborâm cât mai multe și să le punem de o parte, ca să ne putem construi o plută. E bine că n-am fost despărțiți. Sst! Uite că vine „Călăul”.

— Hi-hi! Răcanii mei lucrează cu hărnicie! chicoti deodată sergentul în spatele nostru. Dumnezeule! Uriașul ăla negru e diavolul întruchipat.

Privii cu coada ochiului spre Pongo, căruia ivirea să-i facă o adevărată plăcere să-și arate puterea lui uriașă. Deodată sări înapoi și strigă:

— Massers fie băgare de seama! Copacul cade îndată!

Lucrase cu atâta dibăcie, încât nu mai era nevoie decât de câteva lovituri de topor ca să culce la pământ trunchiul enorm. Repede sărirăm în lături. Pongo lovi de două-trei ori, apoi copacul secular se aplecă și se prăbuși cu zgomot de tunet lângă noi.

Sergentul Bourreau nu mai râdea acum. Privea cu ochii holbați când la noi când la trunchiul doborât. Dar îi părea rău, probabil, că lăudase forțele lui Pongo, căci deodată îl auzirăm:

— Acum tăiați și crengile, apoi curățați și tufele de pe aici! N-ați venit încoace ca să trândăviți. Haide, la lucru!

Fără să crâcnim ne puserăm pe treabă. Și osânditul numărul

treisprezece ne șopti iarăși:

— Nu vă dați atâta osteneală! Altminteri să știți că nu mai isprăviți cu „Butor”-ul. Nu-i spuneți însă că eu l-am numit astfel, căci devine o fiară când aude numele ăsta. Numai sergentul i-o poate spune fără teamă.

— Bine că mi-ai spus. De-acum încolo numai așa îl voi numi, răspunse Marian. Și zău, m-aș mira de va mai fi în stare să lucreze mâine dacă s-o lua la hartă cu noi. Dacă nu mi-ar fi milă de el aș lăsa în seama lui Pongo să-l îmblânzească.

— Atunci nu cred c-ar mai rămâne mult din el. Răspunse noul nostru „tovarăș”. Dar ia spune, sunteți cu adevărat nevinovați?

— Da.

— Atunci, eu în locul vostru as încerca să fug... Nu trebuie să mă privești atât de cercetător, vorbesc foarte serios; eu nu-s dintre-ăia cari umblă cu gânduri ascunse. M-am purtat și eu cu gândul ăsta, dar singur-singurel nu pot. Cu voi aș merge.

— Cum te numești și ce crimă ai făcut? întrebă Marian.

Mă cheamă Forestier. Acum cinci ani am înjunghiat la beție un prieten, care mi-a suflat drăguța. Mai am încă doi ani de petrecut în iadul ăsta.

— De cât timp ești aici?

— De patru ani. Dar mult noi mai duce-o. Butor ăla ne face viața mai grea decât chiar blestematul ăla de Bourreau.

— Atunci las pe mine! Voi face astă seară o faptă bună și-l voi pune cu botul pe labe.

Osânditul deveni deodată respectuos și exclamă:

— O, domnule, dac-ai izbuti să faci asta!

— Voi izbuti, n-avea grijă! Așa, făcurăm și treaba asta, ce mai e acum de lucrat?

În vreme ce vorbeam – adică ne şușoteam – n-am întrerupt de loc munca, așa că peste vreo doua ceasuri eram gata și cu a doua sarcină pe care ne-o dăduse sergentul.

— Acum ne rămâne să facem morman din crengi, apoi mergem înapoi în tabără, răspunse Forestier.

Când începurăm să cărăm crengile își făcu apariția și Bourreau.

— Hm, hm! făcu el, cam rău dispus.

— A mers repede după cum văd. Ei, numărul treisprezece, ți-o fi frică de ăla nou, de aceea i-ai dat o mână de ajutor, ai? Așa. Mâine va lucra Butor cu ei, să-mi taie și copăcelul ăla de colo. Să vedem dac-o merge tot atât de repede.

N-aveam ce zice, asta era o laudă pentru munca noastră. Era lesne de închipuit, că bieții osândiți ajungeau la disperare de pe

urma unui astfel de tratament. Dar cu noi nu se va prinde.

Marian avea dreptate. Nu puteam fugi decât prin pădurea asta, ai cărei copaci formau şiruri drepte. Şi deşi fusese tăiată în mare parte şi nu prea prezenta ascunzători, totuşi nu consideram asta ca o piedică serioasă. Trebuia să fugim.

Şi apoi, ne puteam bizui pe deplin pe forţele supraomeneşti ale lui Pongo. O greutate mare constituia şi faptul că trebuia să tăiem pe ascuns cât mai multe trestii de zahăr, căci pluta cu care ne pusesem în gând să fugim, trebuia să fie trainică, deoarece marea la Cayenne mişună de rechini. Şi aceste dihănii lacome de pradă nu se vor da în lături să răstoarne pur şi simplu o plută uşoară, iar Bourreau, diavolul acela cu chip de om, se pricepea de minune să se ivească pe negândite unde nici nu-l aşteptai. Eram încredinţat că el – mai cu seamă când era vorba de „răcani” – se furişa îndărătul lor şi le spiona activitatea, ca să le poată da pedepse aspre, dacă lucrul nu era îndeplinit destul de repede – după părerea lui.

Şi dacă ne-ar prinde la tăiatul trestiilor de zahăr, s-a dus pe copcă fuga noastră! Fără îndoială că ne-ar. „dărui” câţiva ani de carceră grea şi ne-ar pune lanţuri la picioare.

Mai eram îngrijorat şi de reţeaua de sârmă ghimpată, care în timpul nopţii era încărcată cu electricitate. Nu prea e plăcut să mori carbonizat. Cum aveam să înlăturăm această piedică nu ştiam încă.

Era presărată cu tot soiul de greutateţi plănuita noastră fugă, dar ne pusesem în gând să murim mai bine la încercarea asta, decât să ne lăsăm omorâţi cu încetul de schingiuatorii noştri. Şi acolo unde există voinţă, există şi mijloace. Am învins noi până acum multe ne-am găsit în situaţie cele mai deznădăjduite, aşa că aveam tot dreptul să nădăjduim că vom scăpa cu bine şi de data asta. Fuga.

Fuga cu orice preţ – iată gândul care nu ne părăsea o clipă.

De aceea nici nu ne sinchiseam de înjurăturile cu cari ne copleşea sergentul, ci ne continuam munca liniştiţi. Am lăsat-o însă mai moale, ascultând astfel de sfatul înţelept al lui Forestier. Şi tocmai când terminarăm treaba, se auzi dinspre lagăr lovitura de gong.

— În lagăr! comandă Bourreau.

Formarăm convoiul şi pornirăm la drum. După un ceas, când ajunserăm la destinaţie şi predarăm uneltele, găsirăm pregătită cina: o supă de orez care nu era de loc rea. Mâncam cu poftă şi nu ne sinchiseam de înţepăturile „Butor”-ului, care îşi bătea joc de

silința noastră la lucru. Hasting și osânditul numărul treisprezece fură nevoiți iarăși să spele vasele noastre, în vreme ce noi furăm conduși în baraca-dormitor.

Osândiții se arătau ciudat de liniștiți. Luară loc în fata paturilor lor și rămaseră tăcuți. Erau douăzeci de paturi dintr-acestea rânduite de-a lungul pereților, dintre cari patrusprezece erau prevăzute cu pături. Noi ne oprirăm la ușă liniștiți, ca nu cumva să stărnim fără folos mânia sergentului printr-o provocare.

IV. **ÎMBLÂNZIREA „BUTOR”-ULUI.**

CURÂND SE DOVEDI CÂT DE BINE AM PROCEDAT. Ușa se deschise brusc și Bourreau intră însoțit de doi soldați. Îndărătul lui veneau Hasting și osânditul cel tânăr cu patru pături.

— Ah! făcu sergentul, vădit dezamăgit. Care va să zică nu v-ați ales încă paturile. Norocul vostru. Hai, luați-le pe acelea patru de ici!

Spunând asta ne arată paturile de lângă ușă. Îmi spusei imediat că erau cele mai proaste din toată baraca. Și așa chiar era, căci prin crăpăturile ușii trăgea în timpul nopții rău de tot.

Bourreau ne mai aruncă o privire furioasă, apoi se îndreptă spre Butor și scrâșni:

— Vei purta de grijă ca domnii aceștia să păstreze ordinea! Înțeles? Să nu cumva să creadă că au venit aici să-și petreacă vacanțele!

— Am înțeles, domnule sergent, bolborosi „Grosolanul”, adică „Butor”-ul.

— Prea bine nu cred să se fi simțit, căci, ca toți eroii cari îi dau mereu cu gura. Părea să fie și el un laș. Și observase de sigur în timpul lucrului că noi nu eram de loc de disprețuit.

— Așa. Fă-ți treaba cum se cuvine! rânji Bourreau. Și voi, răcanilor, vă urez somn ușor.

— Să trăiți și vă mulțumim, domnule sergent! răspunse Marian, foarte serios.

Bourreau îi aruncă o privire plină de mânie, dar calmul prietenului meu părea să-l vâre în încurcătură. Ne mai dădu odată în grija bietului Butor, apoi ne părăsi împreună cu suita.

Ne așternurăm liniștiți paturile; nu dădurăm nici o atențiune dușmanului nostru. Cum trebuia să-l considerăm pe uriașul acela, cunoscut sub „numărul opt”. Omul părea să fie în mare încurcătură, neștiind cum să înceapă cearta cu noi.

Ceilalți osândiți se așezaseră pe paturile lor și așteptau cu încordare „începutul” din partea „șefului” lor. „Butor”-ul părea să-și dea seamă că e în joc acum autoritatea lui. Dar, înainte ca să poată întreprinde ceva, Marian se apropia de el și zise palm:

—Vroiam să-te pedepsesc pentru obrăznicia de azi la prânz, dar te voi ierta, căci sergentul te-a asmuțit împotriva noastră. Pe viitor nu-ți mai îngădui așa ceva, s-a știi!

Trebuia să-mi stăpânesc râsul văzând mutrele pe care le făceau ceilalți osândiți. Marian, care era cu un cap mai scund decât „Butor”-ul, părea ca un pitic față de făptura uriașă a celui alt. Și totuși își luase îndrăzneala să-l înfrunte. Numai noul nostru prieten, numărul treisprezece, îmi zâmbi cu ochi scânteietori.

Uriașul ridică brusc brațul vânjos, dar Marian se apropia atât de repede și mai mult de ei, încât fu nevoit să lase jos pumnul. Apoi prietenul meu rosti cu un ton atât de tăios, cum nu mai auzisem niciodată la el.

— Ascultă, numărul opt, sau Butor, cum te mai numești, să nu îndrăznești a doua oară să ridici mâna asupra mea!

Rostind numele de „Butor”, îl atinsese pe osândit unde-l dureau mai rău. Cu un răcnet de fiară ridică brațele să-l înhațe pe Marian, dar prietenul meu era destul de antrenat în tot soiul de exerciții corporale ca să se poată apăra de atacul acesta. El se dădu înapoi și brațele „Grosolanului” se repeziră în gol... Acum luă Marian ofensiva. Pumnii lui de oțel dădură două lovituri în brațele dușmanului... Cu un geamăt slab uriașul lăsă mâinile în jos, în vreme ce ceilalți osândiți scoaseră un murmur înăbușit. Se părea că nu erau mulțumiți cu înfrângerea șefului lor de până acum. Și murmurul acesta îl înfuria mult de grozav pe uriaș încât uită de durere și de tot.

Cu iuțeala fulgerului ridică amândoi pumnii ca să-i izbească în capul lui Marian. Prietenul meu i-o lua însă din nou înainte. Cu fața zâmbitoare și mișcări aproape elegante el pară lovitura, repezi apoi mâna stângă cu iuțeala fulgerului în pânțele celui alt și-i tăia răsuflarea. Trupul uriaș se îndoi și în aceeași clipă dreapta lui M., „Grosolanului”. Marian porni ca glonțul în bărbia Acesta fu zvârlit în sus, se clătină o clipă, apoi se prăbuși pe podea.

— S-a făcut! zise Marian, calm, către ceilalți osândiți, cari priveau cu ochii holbați la trupul șefului lor înfrânt.

— Acum cred că „Butor”-ul vă va lăsa în pace. Și dacă mai e printre voi vreunul care dorește un tratament la fel, să poștească. Sunt tocmai în formă.

Dar nimeni nu se clinti. Câțiva, mai vânjoși, aruncară priviri

întunecate spre Marian, pe când cei mai mulți păreau să se bucure că șefia uriașului încetase.

— Mi-era milă de „Butor”-ul vostru, urmă Marian, altminteri l-aș fi rugat pe prietenul meu Pongo să-l aranjeze nițeluș. Și zău că l-ar fi aranjat cum e mai bine! Și acum; băieți, să mergem la culcare, căci mâine ne așteaptă o zi de muncă. Pe bietul Butor să-l așezăm însă în pat. Unde e culcușul lui?

Intimidați de eroismul lui Marian, câțiva osândiți se grăbiră să arate patul leșinatului.

Prietenul meu se adresa Lui Pongo:

— Pongo, vrei să-l duci pe dumnealui la patul său?

Uriașul, care avea chipul strălucitor de bucurie, se apropia repede. Apucă cu o singură mână trupul greu de turul pantalonilor, îl ridica în aer ca pe un fulg, apoi îl așează ușurel pe pătura de lână. Îndeplinise un adevărat număr de varieteu și osândiții din baracă ridicară capetele, uimiți și îngroziți în același timp.

— Vedeți - zise Marian - vroiam tocmai să vă mai spun să nu vă luați la harța cu Pongo, căci nu garantez de oasele voastre. Noapte bună, băieții!

Se răsuci în călcăie și se îndreptă - urmat de Pongo - spre culcușurile noastre. „Camarazii” izbucniră într-un murmur ușor, care înseamnă și dezamăgire și aprobare în același timp. Noi nu ne sinchisirăm de ei, ci ne întinserăm pe paturi, ceea ce făcură și ceilalți. Șoapte slabe se auziră prin întuneric, dar nu puteam ști dacă ne erau binevoitoare sau dușmănoase.

A doua zi dimineață, sergentul Bourreau intră în baracă frecându-și mâinile. Privi cercetător la Marian și păru să fie dezamăgit când prietenul meu se uită vesel la dânsul. Apoi văzu bărbia umflată și vânătă a „Butor”-ului și chipul său se schimonosi de mânie.

— Ei, Butor - scrâșni el - te-ai lovit cumva de ceva? Că mare erou mai ești! Sculați. Trândavilor, v-așteaptă munca! Butor, tu lucrezi azi cu recruții.

— Ai înțeles?

— Să trăiți, am înțeles, domnule sergent!

— Dumnezeule, ce-ai pățit de vorbești atât da greu? Ți-ai mușcat limba?

Osânditul nu răspunse ci aruncă o privire curioasă spre Marian. Bourreau râse disprețuitor și părăsi baraca, pentru a ne aștepta afară.

La masă. Hasting și tânărul osândit aduseră ciorba de

dimineată; după mâncare ni se dădu în primire unelte și pornirăm spre pădure.

Luarăm în lucru copacul poreclit „arborele de fier” și care făcea cinste numelui său. Dar sub loviturile puternice ale lui Pongo, chiar și lemnul acesta se prefăcu în țândări și ne așteptam ca gigantul pădurilor să cadă până la amiază.

Butor lucra alături de mine cu securea. Nu rostea nici un cuvânt ci își vedea de lucru, cu mânie stăpânită. Deodată făcu înșa explozie furia pe care sergentul o asmuțise prin „înțepături” în timpul marșului. Se repezi brusc și ridică securea spre a o lăsa să cadă asupra capului lui Marian, care stătea întors cu spatele.

Dar înainte ca eu să pot scoale un țiș de prevenire, Pongo își făcă datoria. El „simțise”, ca să zic așa. Săritura criminalului, se întoarse brusc și se aruncă asupra ticălosului. Crezui că i-a sunat ceasul din urmă „Butor”-ului, Pongo era însă destul de viclean ca să nu ne înrăutățească situația printr-un omor. El nu făcu decât să prindă mâna „Grosolanului” și în clipa următoare, acesta se prăbuși gemând sub strânsoarea de fier a uriașului.

Marian se întoarse repede și făcu un semn credinciosului negru, care dădu drumul imediat brațului criminalului.

— Vezi tu, drăguțule! Se adresă el apoi ticălosului – că nu poți face nimic împotriva noastră. Ia spune, te vei cuminți de-acum încolo?

— Da, domnule, gemu Butor. M-ați învins.

— Ei, așa îmi plăci, răspunse Marian prietenos. Și acum să ne punem din nou pe lucru. Robert, va trebui să muncești mai cu spor acum, ca tovarășul nostru să se odihnească până și-o lecui mâna.

— Mulțumesc, domnule, bâlbâi uriașul, nemaștiind ce să creadă. Cred că va merge.

Trebuie să spun că prin aceste acte de violență ne-am câștigat un nou prieten, care până atunci ne urăse de moarte.

Și acest prieten ne era de mare folos nouă. El se afla de mai multă vreme pe insulă, cunoștea exact prescripțiile regulamentului, știa cum sunt împărțiți paznicii, când se făceau schimburile și cari erau semnalele de alarmă. Toate astea ar fi trebuit să ni le însușim cu greutate, pierzând timp și desigur și energia trebuincioasă, căci clima aceea păcătoasă ne moleșea grozav.

Acum însă speranțele mele se redeșteptaseră. Cu ajutorul acestui osândit voinic și experimentat, plin de mânie împotriva schingiuitorilor săi, fuga noastră va izbuti mai ușor.

V. SCĂPAȚI.

NE CONTINUĂRĂM LUCRUL ÎN TĂCERE. După câtva timp apăru sergentul Bourreau și începu din nou să ne întărească, cum îi era năravul. Dar numărul opt nu mai reacționează de loc acum. Și când omulețul se îndepărta furios „Butor”-ul șopti deodată:

— Domnule, am multe păcate pe cuget și sunt un om rău. Dar pe dumneavoastră aș vrea să vă ajut căci sunt încredințat că sunteți nevinovați. Puteți avea încredere în mine.

— Schimbă-l pe Pongo al nostru - îi răspunsei eu tot în șoaptă - și vorbește cu prietenul meu.

Pongo se apropia râzând.

— Oh, Masser - zise el - om rău acum om bun.

— Da. Pongo, așa pare să fie. Dar fii cu băgare de seamă. Eu voi tine sub observație acum pe paznici și pe sergenți. În vremea asta tu va trebui să tai cât mai multe trestii de zahăr de colo, la dreapta și să le ascunzi, încet însă și cu băgare de seamă!

Pongo iscodi cu privirea în juru-i, își încorda apoi auzul câtva timp. După aceea se îndreptă spre locul unde erau trestii de zahăr. Se strecură fără zgomot înăuntru și eu văzui imediat că trestii de zahăr din mijloc dispăreau una după alta. În tot timpul acesta eu stăteam la pândă cu încordare și cu spaimă văzui deodată pe Bourreau ivindu-se pe aproape. Chestia devenea cam primejdioasă căci „Butor”-ul avea încă securea sa în mână, deoarece Pongo îi luase toporul ca să poată tăia trestii. Sergentului trebuia să-i bată la ochi faptul că osânditul lucra cu securea la tăiatul copacului. Făcui repede câțiva pași înainte și început să tai de zor măcănișul din jurul copacului.

— Atențiune, sergentul! șoptii.

Imediat „Grosolanul” veni lângă mine și-mi dădu o mână de ajutor. Însă Pongo tot lipsea. Dar când privii implorator spre Marian, îl văzui pe uriașul nostru de cealaltă parte a copacului tăiat pe jumătate și lovind cu putere în lemnul tare ca fierul. Cu simțurile-i agere trebuie să fi observat apropierea sergentului și dându-și seamă cum stau lucrurile, sărise îndată lângă copac.

Ne prefăcurăm că nici nu-l observăm pe Bourreau și tresărirăm speriați când îi auzirăm glasul. Probabil că omulețul era peste măsură de necăjit că nici „Butor”-ul nu izbutise să ne vie de hac. Când se îndepărtă în cele din urmă iarăși, osânditul numărul opt șopti:

— Dacă domnii vor să fugă, i-aș ruga să mă ia și pe mine. Poate va pot fi de folos căci cunosc locurile de pe aici de vreo șapte ani.

— Vreau și te cred, zise Marian. Da, vrem să fugim cât mai curând. Tovarășul d-tale Forestier, numărul treisprezece, dorește să vie cu noi.

— Și asta ne poate fi de folos. Singura putință de fugă este prin pădurea asta. E un drum de vreo zece kilometri. Firește că numai noaptea putem pune planul în practică. Negrul dv. a tăiat trestii de zahăr pe cari trebuie să le luam cu noi. Căci pe coastă nu se găsesc bețe atât de trainice. Trebuie să ne îngrijim și de ceva scoarță de palmier pentru a lega bețele între ele.

— Se va face totul. Dar cum trecem împrejmuirea de sârmă ghimpată, care e încărcat cu curent electric de înaltă frecvență în timpul nopții?

— Hm... asta e partea cea mai grea. Și din pricina acestui lucru mai sunt încă aici, altminteri de când aș fi fost plecat... Credeam însă că domnii știu vreun mijloc. Dacă nu, trebuie să-l întrebăm pe tânărul ăla, numărul unsprezece. El se pricepe în treburi dintr-astea.

— E de mult aici?

— De două luni. De fapt nici nu se potrivește cu noi și susține mereu c-ar fi nevinovat.. Știe Dumnezeu!

— Atunci să-l luăm și pe el.

— Firește, dacă ne ajută trebuie să și vie cu noi.

— Bine, s-a aranjat și asta. De îndată ce se va vindeca pe deplin prietenul meu, ștergem putina. Așa și acum să doborâm copacul.

Gigantul pădurii se prăbuși cu zgomot tocmai când sună clopotul de masă. În tot cursul drumului spre lagăr, Bourreau îl copleşe pe noul nostru tovarăș cu cele mai aspre vorbe de dojană și ocară, dar acum eram încredințat că își făcea prin asta un dușman care l-ar gătui cu cruzime la cel dintâi prilej potrivit.

Si întâmplările viitoare dovediri că avusesem dreptate.

La masa de prânz băgai de seama că Marian vorbea în șoaptă cu tânărul osândit, care dădea mereu din cap. Când ne aflăm din nou la lucru după-amiezi, Marian ne povesti că Manant - cum se numea numărul patrusprezece - era într-adevăr electrotehnician. Curentul nu-l putea întrerupe, în schimb făurise un plan foarte bun, care nu se putea să nu izbutească dacă lucram în înțelegere.

După ce se va înnopta, numărul opt, împreună cu Forestier, urmau și se furișeze lângă paturile noastre și atunci tânărul Manant ne va lămuri precis cum plănuia el fuga.

— Trebuie să știu însă neapărat când pornim - zise numărul opt după câțva timp de gândire - căci mai am ceva de pus la punct în lagăr înainte de a-l părăsi pentru totdeauna.

Imediat mi se duse gândul la sergent.

— Lasă-l în plata Domnului, căci fapta ta se poate întoarce în răul îi spusei.

Osânditul mă privi surprins, răsă încurcat și murmură:

— Ei, da, nici nu e prea important. Principalul lucru e să scăpăm de aici. V-aș sfătui să sfârșim cât mai repede, căci cine știe dacă vom mai lucra mult în pădure sau dacă vom mai rămâne împreună în baracă.

— Dacă va fi cu putință, vom fugi chiar la noapte, răspunse Marian cu hotărâre. Uite, crengile astea de aici să le punem de o

parte; ne vor servi de vâsle.

Pongo dispăru cu crengile și le puse lângă trestiiile tăiate. Acum mai trebuia să ne îngrijim scoarță de palmier. Dar cât cuprindeai cu ochiul nu se vedea nici un palmier.

— Ce să ne batem capul, zise Marian în cele din urmă. Luăm tunicile noastre și le rupem în fâșii. Tot trebuie să ne scăpăm de costumele astea cari ne-ar putea da de gol.

— Asta e o idee bună, încuviință osânditul. Acum cred și eu că planul va izbuti.

— Să sperăm. Dar ia să ne mai vedem și de lucru.

Istoviți de munca de peste zi, tovarășii noștri de baracă dormeau. Marian vorbise cu Hasting care-i spusese că rana nu-l mai supăra de loc. Hotărâram, așa dar, să fugim chiar în noaptea asta.

După zgomotele abia auzite, ne dădurăm seamă că numerele opt și treisprezece își părăseau culcușurile. Și peste puțin se și găseau lângă paturile noastre.

— Ascultați - șopti Marian - eu am îmbunătățit planul lui Manant. Știți cum sunt împărțiți paznicii în timpul nopții?

— Santinele duble, la vreo sută de metri distanței între ei, fac rondul în jurul lagărului, răspunse numărul opt.

— Bun; atunci să ne strecurăm acum afară din baracă. Vom lua cu noi masa cea mare, căci vom avea nevoie de ea. Restul îl veți vedea.

Mă cam miram cu, nu-i vorbă, ce-avea de gând să facă prietenul meu cu masa aceea grea, dar nu prea era timp de pierdut cu întrebările. Ne ridicarăm încetișor și ne strecurarăm cu băgare de seamă pe ușă. Din fericire nu se mai obișnuia în Cayenne să se încuie ușile barăcilor, deoarece sârma ghimpată încărcată cu curent electric era o garanție îndestulătoare împotriva încercărilor de evadare. Apoi, mai erau și santinelele. Dar francezii n-au avut încă un osândit de măsura lui Pongo.

Negrul își lepădase costumul de pușcăriaș și nu putea fi recunoscut pe întuneric. Marian îi șopti:

— Pongo, trebuie să amețești sentinelele. Noi venim după tine. Asta trebuie să se întâmple în apropierea porții prin care ieșeam când mergeam la lucru.

— Pongo face bine! răspunse credinciosul uriaș.

— Am încredere. Acum să luăm masa și să pornim binișor după el.

Masa cu pricina cântărea pe puțin o sută cincizeci de kilograme. Eu cu Marian o apucasem de la un capăt iar numărul

opt și patrusprezece de celălalt. În vârful picioarelor pornirăm cu ea dea lungul barăcii. De jur-împrejurul gardului de sârmă ardeau lămpi electrice, cari erau așezate însă la distanțe atât de mari încât lăsau porțiuni largi în întuneric. Marian se îndreptă spre un astfel de loc, din imediata apropiere a porții.

La câțiva pași înaintea noastră mergea Pongo, ca o umbră uriașă. Ne oprirăm, căci din dreapta veneau cele două santinele, cărora trebuiau să le urmeze altele, la distanță de o sută de metri. Fără să bănuiască nimic, cei doi soldați pășeau tacticos, flecărind de-ale lor.

Când intrară în porțiunea întunecoasă... discuție lor amuți brusc. Nu auzirăm nici un sunet, deși știam că Pongo îi „aranjase”.

— Repede, înainte! șopti Marian și ridicând masa grea, alergarăm spre porțiunea întunecată de lângă gard.

— Pongo, repede! Mai șopti Marian. Voi ceilalți luați armele santinelor. Repede, gardul va fi distrus îndată. Aici, Pongo, ia masa și azvârle-o peste sârmă! Trebuie să se rupă.

Uriașul înhăță masa grea, o ridică întocmai cum ai ridica o minge și cu toată puterea o zvârli deasupra gardului.

Sârmele întinse se rupseră ca niște sforicele. Dar imediat țâșniră scânteii orbitoare provocate de atingerea capetelor. În lagăr, în clădirea înaltă de piatră, răsună un clopot de alarmă.

— Înainte! strigă Marian. Drumul e liber.

Repede ne strecurarăm prin spărtura largă, făcută de masa cea grea. Pongo și numărul opt luară conducerea și în pas alergător străbăturăm plantațiile.

Îndărătul nostru părea să se fi dezlănțuit un adevărat război. Clopotele începură să sune. Trompetele sfâșiară văzduhul, glasuri furioase răcneau. Dar zgomotele acestea deveneau din ce în ce mai slabe. Înainte ca trupa să se poată aduna și să stabilească cine evadase și înainte ca să descopere drumul pe care apucaserăm, noi trebuia să fim aproape de coasta.

Liniștea se așternu îndărătul nostru. Cu sudoarea curgându-ne șiroaie pe față, ajunserăm în pădure.

— Ne putem odihni câteva minute, zise Marian. În vremea asta Pongo va aduce trestii de zahăr. Nu cred să ne ajungă ei.

— Atunci nu-l cunoașteți bine pe Bourreau, domnule, zise numărul opt. El are un câine-lup care desigur că se și află pe urmele noastre. Diavolul ăsta nu se teme să ne urmărească chiar și singur. A! Ai auzit? Se și află pe aproape.

Dinspre plantații se auzi lătratul răgușit al unui dulău.

— Massers fie liniștit, Pongo omoară câine, spuse prietenul

nostru negru și ieși imediat în întâmpinarea primejdiosului dușman.

— Atunci îl iau pe Bourreau pe seama mea, zise numărul opt și alergă repede după Pongo.

Ascultam cu răsuflarea oprită. Se auzi un lătrat fioros al câinelui, apoi un schelălăit prelung. După câteva clipe, un alt țipăt de moarte cutremură pădurea, de astădată scos dintr-un gâtlej omenesc. Bourreau – Călăul – își primise plata ticăloșilor sale. Peste puțin se înapoiară Pongo și numărul opt.

— S-a făcuți mormăi osânditul. Bourreau nu va mai schingiui pe nimeni de-acum încolo. Dar trebuie s-o pornim, domnilor! Să ținem drumul drept înainte, călăuzindu-ne după stele.

— Pongo va lua conducerea, iar eu voi încheia cortegiul, hotărî Marian. La drum, băieți și Dumnezeu să-ne aibă în paza lui!»

Sfârșitul volumului: PE INSULA DRACULUI.

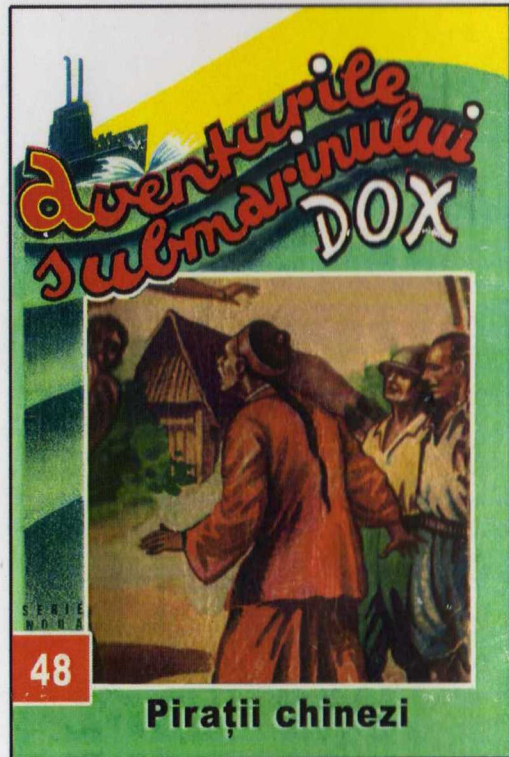
Scăpați de urgia de pe Insula Dracului, curajoșii bărbați întâmpină încă multe aventuri în calea lor, chiar mai grozave decât cele de până acum. Ele vor fi descrise în volumul următor intitulat:

PIRAȚII CHINEZI.

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro